

На Півночі, в наших сусідів з досить-таки умовною назвою “Росія”, відбулися вибори. Результат “вражаючий” - “на манеже адні і те же”. Не пустомелить той, хто в Україні передбачає аналогічне. Але Україна — не Росія. Подвигнути український варіант — в наших з вами можливостях.

3 грудня на Михайлівській площі в Києві відбулося маски-шоу “великого опозиціонера” Яценюка. Одночасно в Україні тривають інші маски-шоу “великих політиків” від існуючої влади та “опозиції” - Януковича-Тимошенко-Тягнибока-Симоненка-Кличка-Гриценка... Характерною прикметою дефіляди “красенів” та “красунь” є те, що відбувається вона на тлі безперервної здачі національного суверенітету України, і як наслідок цього, всіляко завуальована втрата державності супроводжується стрімким зубожінням українського народу, цілковитим крахом соціальної політики.

Україна напередодні виборів. Все би нічого. Та вибирати серед тих, які підуть на вибори, вже немає кого. Це яскраво демонструє приклад з Тимошенко. В гризні з собі подібним на її підтримку правдами-неправдами приходило “аж” по кілька тисяч осіб. До чого ж тоді преславутий рейтинг? Чому “велика лідерка” опинилася одна серед тюремних стін? Отож-бо, ПіаР, реклама “правильних” ідей за несусвітні гроші і бути з людьми, виражати справжні народні прагнення — це протилежні речі.

Отже, всі названі вище лідери насправді є псевдолідерами. Всі вони представники однієї системи, а систему потрібно міняти. Про зміну системи говорить кожний. І це добре. Спочатку було слово... Дія також почалася. Поки що не досягнуто критичної маси учасників, щоб здійснити системні перетворення. Але процес незворотній, бо йде від єдиного джерела влади — народу.

Парадокс сучасної України полягає в тому, що незважаючи на величезну купу, як вони себе називають, політиків, політику в Державі творять не вони. Політику, яка б, першочергово, відповідала національним та соціальним потребам втілює громадськість, тобто найактивніші представники українського народу. Підприємці і студенти, шахтарі й пенсіонери, чорнобильці й афганці... Саме різні соціальні середовища переконливо доводять, що Україна є.

І не біда, якщо часом якомусь олігарху вдається використати протести на свою користь. Віковична мудрість української нації здатна змінити будь-який і будь-чий сценарій, більше того, реалізувати власні устремління.

Промовистим взірцем є відзначення 78-ї річниці Голодомору-Геноциду українського народу. Мовчанка до останнього закінчилася тим, що влада всім скопом вийшла і схилилася перед невинно убієнними жертвами Голодомору. Інакше, все й б так відбулося без неї: по всій Україні в духовній єдності громадськість підготувала відповідні заходи вшанування.

Ну а як з виборами? Вочевидь, “влада-опозиція” їх проведе... для себе, і будуть мільйони бюлетенів кинутих у прірву. Справа навіть не в фальсифікаціях Питання в іншому — що буде поза виборами: чи будуть нові вибори вже без “великих”, чи виникне необхідність застосування інших методів і засобів задля встановлення української системи, задля утвердження Української Держави.

Так, ми зараз втрачаємо. Але цілком проглядається початок кінця реакції. Вже так заведено в природі — після натужного, з останніх жил піку (чи піке) настає повна і остаточна втрата сил.

Народившись на межі відновлення Незалежної України, зросло ціле покоління 18-25-ти літніх. Підпирають їх ще молодші. Серед старших поколінь вдосталь тих, хто викоринює з себе “совок”. Всім їм разом до лямпочки Леніни зі Сталінами, як, зрештою, й нинішні псевдолідери. Переважна більшість з них не сотворює собі ідолів. Вони просто живуть. Живуть на втіху Україні. І нема на то ради.

Маркіян Гудз, учасник Громадянського руху “Відсіч”

06.12. 2011 р.